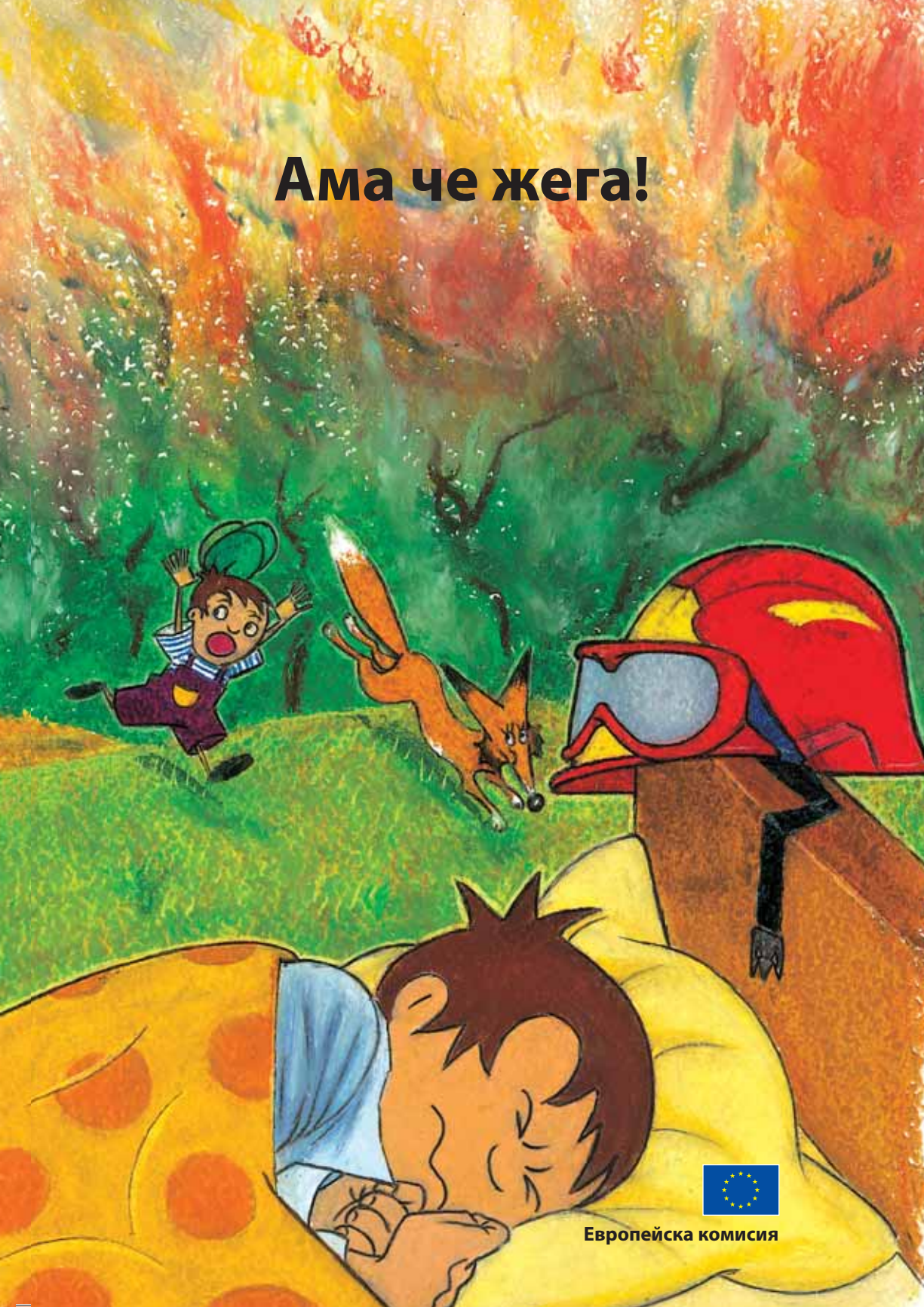

Ама че жега!

Европейска комисија

Настоящата публикация се издава на всички официални езици на Европейския съюз под редакцията на Генерална дирекция "Околна среда".

Публикацията е налична и в тематичната Интернет страница на Генерална дирекция "Околна среда" за млади хора и околна среда:

http://ec.europa.eu/environment/youth/index_en.html

Сценарий: Беноа Копе

Илюстрации: Никола Вио

Техническа продукция: Qwentes KANTOR

Europe Direct е услуга, с чиято помощ може да намерите отговори на всички ваши въпроси за Европейския съюз

**Нов телефонен номер за безплатно избиране:
00 800 6 7 8 9 10 11**

Огромен обем допълнителна информация за Европейския съюз може да намерите в Интернет. Информацията е достъпна през сървъра Europa (<http://europa.eu>).

Каталожни данни са дадени в края на публикацията.

Люксембург: Служба за официални публикации на Европейските общности

ISBN 978-92-79-05205-7

© Европейски общности, 2008

Възпроизвеждането е разрешено с посочване на източника.

Отпечатано в Белгия

Отпечатано на рециклирана хартия

От изгарящото слънце
дървета и хълмове
бяха добили пясъчен
цвет. По телевизията
бяха съобщили:
“В Мерлин Сити
е необичайно
горещо и учените
се тревожат. Според
тях тази топлинна
вълна вероятно се дължи
на климатичната промяна.

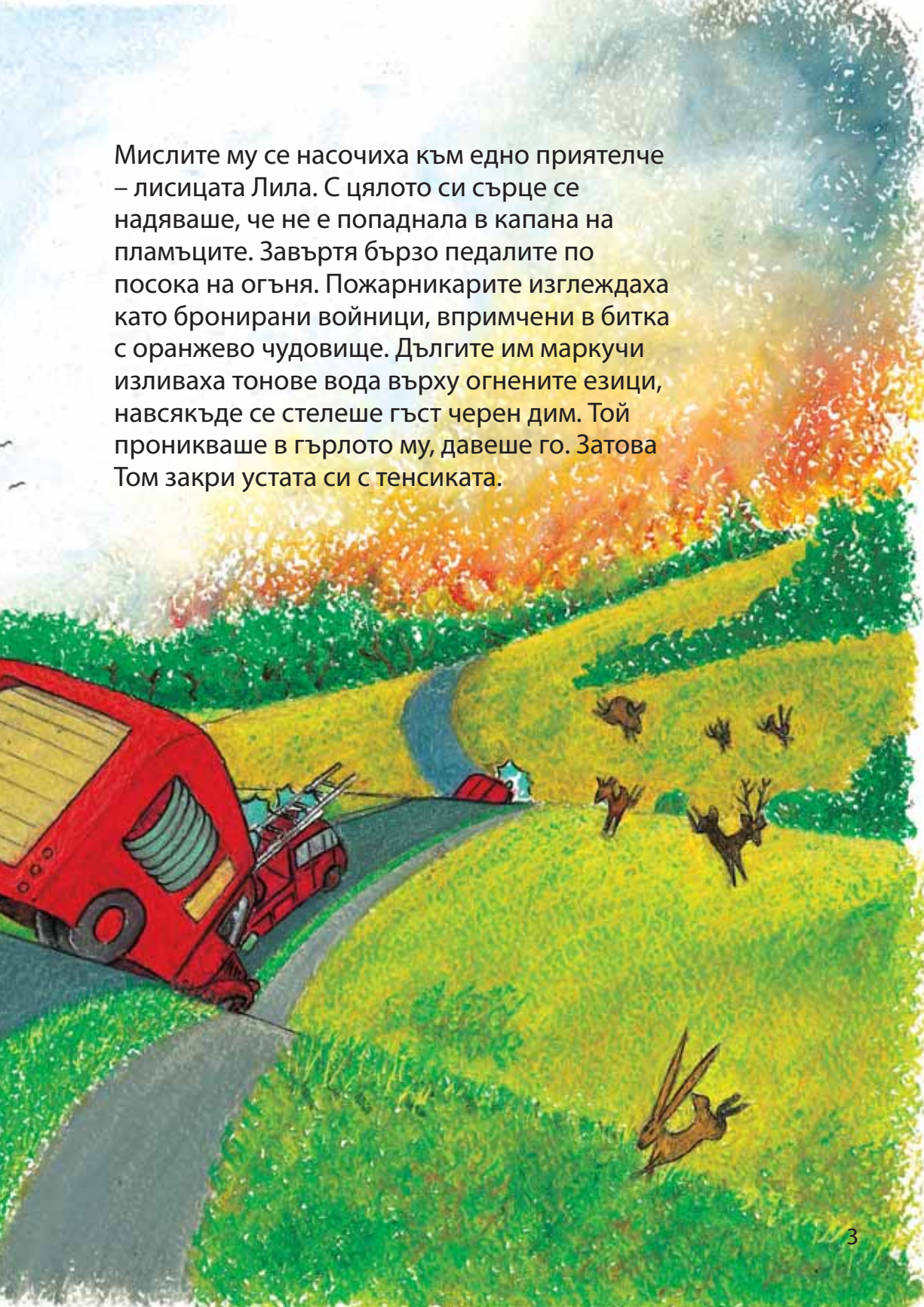
Аварийно–спасителните служби призовават всички
да бъдат много предпазливи! В тези изключително
сухи условия е опасно да се пали огън в гората...”

Том безгрижно караше колелото си по междуселския път. Колко приятно и тихо е сред природата! Но изведнъж пронизващ звук на сирена разцепи тишината. ВИУ, ВИУ, ВИУ! Профуча пожарна кола – фиуу! След нея още една – фиуу! И после трета. О, не! Виж там! Висок димен стълб се издигаше към небето. Сигурно е избухнал горски пожар, съвсем близо до Мерлин Сити! Каква беда! Изведнъж силна тревога обзе Том.

Мислите му се насочиха към едно приятелче – лисицата Лила. С цялото си сърце се надяваше, че не е попаднала в капана на пламъците. Завъртя бързо педалите по посока на огъня. Пожарникарите изглеждаха като бронирани войници, впримчени в битка с оранжево чудовище. Дългите им маркучи изливаха тонове вода върху огнените езици, навсякъде се стелеше гъст черен дим. Той проникваше в гърлото му, давеше го. Затова Том закри устата си с тенсиката.

Един от пожарникарите извика:

– Пожарът е много голям! Водата в пожарните коли няма да стигне!

Главният пожарник се огледа наоколо. Видът му беше много угрижен.

– В това сухо време и в реката няма достатъчно вода – каза той. – Положението е сериозно!

Том трескаво гледаше наоколо.

– Лила! Къде си? – извика той с пълен глас. – Лила! ЛИЛААА!

В този момент лисицата Лила дотича до него и се затърка в краката му.

– Ох, Лила! Толкова се радвам, че си добре! – каза Том.

Но Лила пак изглеждаше уплашена. Триеше муцунка в краката на Том и се въртеше в кръг. След това задържа крачолата на един пожарникар, който се казваше Макс. Той коленичи до нея.

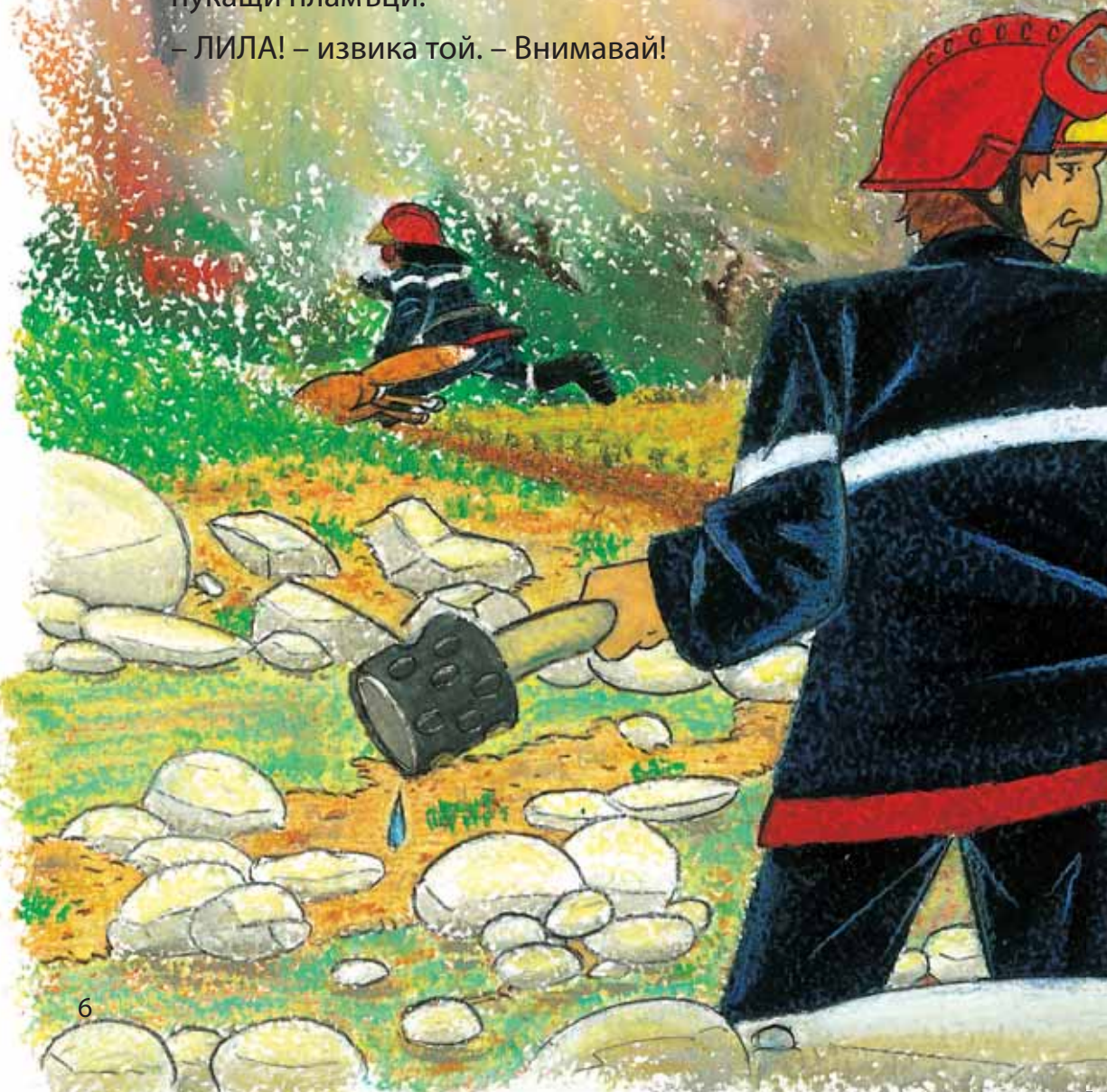
– Какво има, малка приятелко? – попита той. – Искаш нещо да ни кажеш, но какво?

Лила заскимтя. Сякаш казваше: “Ела с мен! Върви след мен”.

След това се стрелна направо към огнения ад. Изчезна по тясна пътечка между дърветата, а зад нея се затвори завеса от пламъци. Макс тръгна с големи крачки след нея. Разкъса огнената завеса и също изчезна от погледа. Том чуваше само ревящите и пукащи пламъци.

– ЛИЛА! – извика той. – Внимавай!

Главният пожарник се приближи до Том.

– Не се тревожи – каза той. – Макс е най-добрият пожарник в цялата страна! Лила е в добри ръце! Обаче... трябва ни вода, и то бързо!

На Том му хрумна нещо.

– Знам къде има таен извор! – каза той. – Той е в онази пещера!

– Сигурен ли си? – попита Главният пожарник.

– Съвсем сигурен! – извика Том.

Главният пожарникар грейна.

– Отлично – каза той. – Ще изтеглим маркуча дотам.
Води ме, приятелю! Всъщност как се казваш?

– Том – отвърна Том и двамата хукнаха към пещерата.

– Защо е толкова горещо сега? – попита Том тичайки.

– По телевизията казаха ...

– Да, и аз го чух – каза Главният. – Том, проблемът е, че целият свят се затопля. Климатът се променя, за това са и тези топлинни вълни. А също бури, наводнения и всякакви други природни бедствия! Ледът на Северния и Южния полюс се топи, както и глетчерите по високите планини като Алпите. Водите от топенето се стичат по реките, вливат се в морето и така морското ниво се покачва. Някои острови и брегове може да изчезнат под водата! А в същото време, ако климатът продължава да се затопля, някои страни ще се превърнат в пустини!

– Но защо става всичко това? – попита Том.

Главният пожарник се задъхваше да тича и да говори едновременно, но въпреки това се опита да обясни.

– Том, нали знаеш, че коли, самолети, заводи и толкова още други неща бълват изгорели газове и дим?

– Да, знам за това – каза Том.

– Е, някои от тези газове наричаме “парникови газове”. Те се издигат в атмосферата, която е нещо като прозрачен балон около цялата Земя. Когато се издигнат горе, парниковите газове задържат топлината от слънцето – точно както парниците задържат топлина и помагат на растенията да се развиват по-бързо. Но ние произвеждаме твърде много парникови газове и на Земята става все по-топло и по-топло. Разбираш ли?

– Да – каза Том. – Виждам. Значи с времето нещо не е наред.

Но те вече бяха стигнали пещерата.

– Ура! Пристигнахме! – извика Том.

– Нека да помогна с маркуча!

Том грабна края на маркуча и влезе в пещерата.
След малко гласът му прокънтя от тъмнината:

– ГО-ТО-ВО-ooo! ВО-ДА-да-да-да!

Главният пожарникар разбра. Извика към хората си:

– ПОМПАЙ!

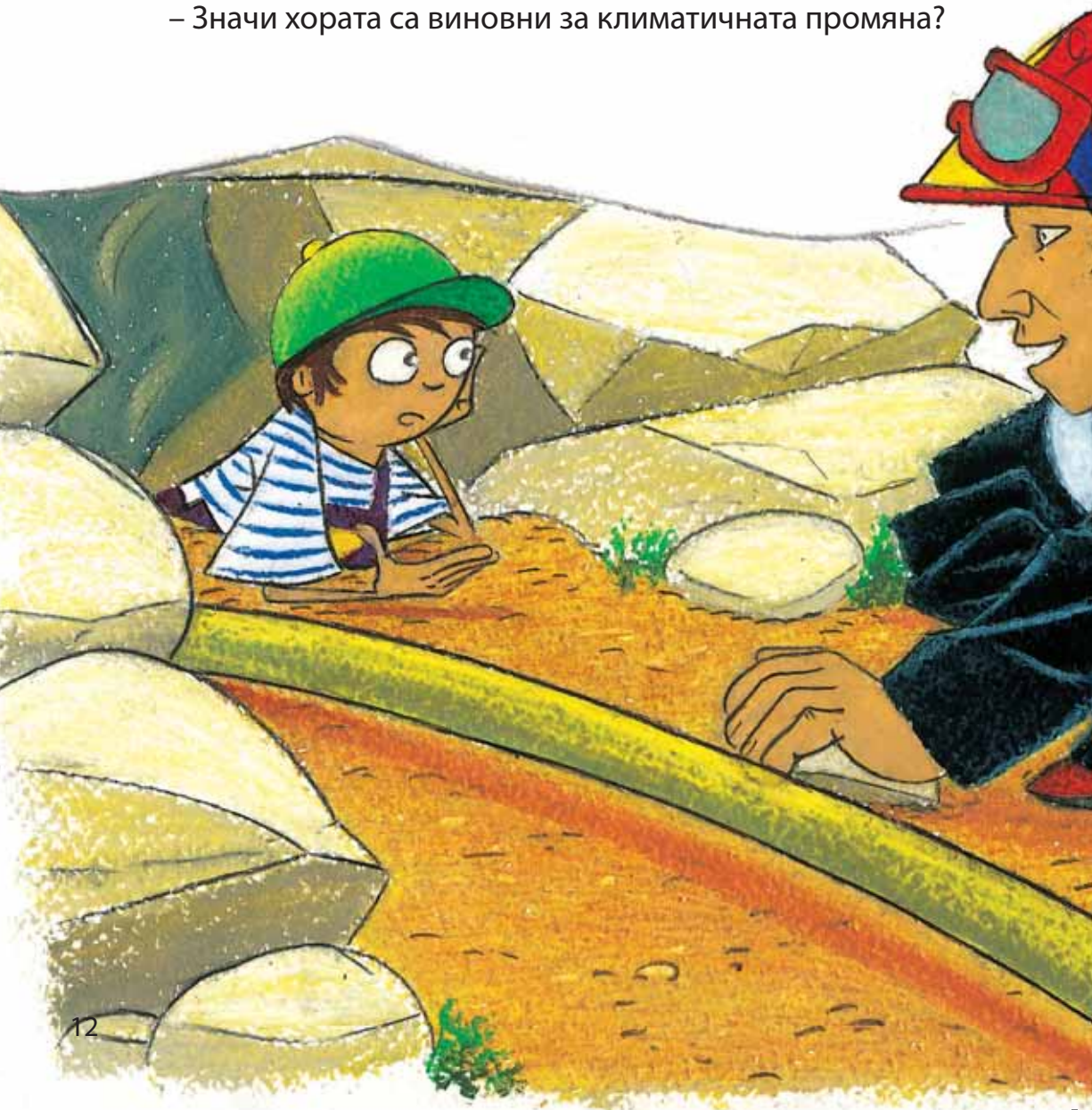

Маркучът се изду от обилната изворна вода.

– Добра работа, Том! – извика Главният пожарникар. – Тук има достатъчно вода да изгасим пожара! Ура!

Том излезе от пещерата. Беше в кал до уши, но доволен. Отиде до Главния пожарникар и седна до него. Погледна го в очите и попита:

– Значи хората са виновни за климатичната промяна?

Главният пожарникар замълча за момент. После отвърна:

– Да, Том, парниковите газове от нашите автомобили, нашите самолети, нашите заводи, дори нашите пожарни коли. Така че всички трябва да поемем своя дял от отговорността.

– Ох – каза Том, който се беше замислил дълбоко. – Ясно. Ами... Какво мога аз да направя, за да не дам на тези газове да отиват в атмосферата и да затоплят Земята?

– Можеш, Том, да помолиш мама и татко да не използват колата толкова често. Вместо да ходим на работа или на училище всеки ден с кола, можем да отиваме пеша, с обществения транспорт или с колело.

– Да, мога да ходя на училище с колело! – каза Том.

– Добре – каза Главният пожарникар. – Освен това можеш да затваряш прозореца на спалнята си, когато централното парно работи. Понеже котлите на вашия ТЕЦ също произвеждат парникови газове и освен това трябва да пестим енергия!

– Да, разбира се – каза Том.

– Ще се изненадаш – продължи Главният пожарникар – колко много топлина в домовете отива на вятъра. Под вратите и недобре затворените прозорци става течение. Значи трябва да засилим парното! А повече топлина значи повече парникови газове!

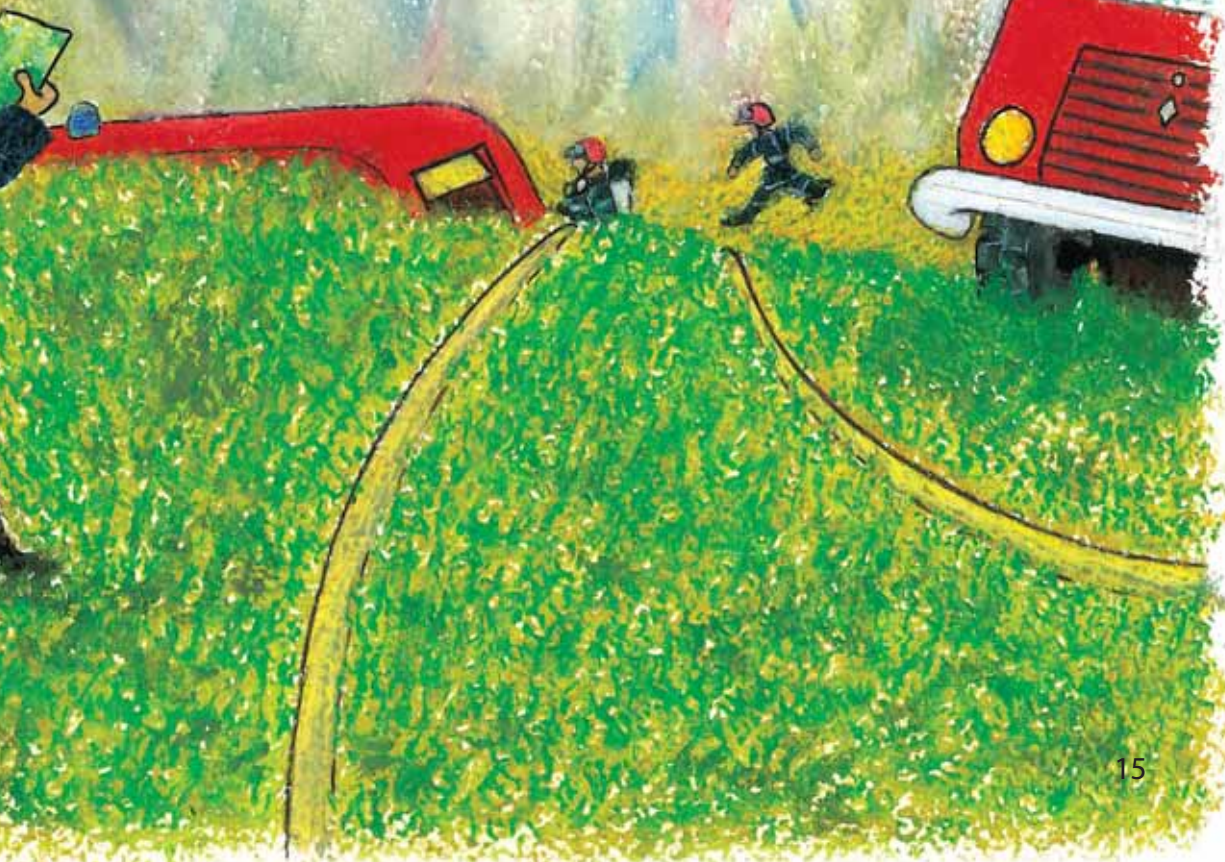
– Никога не бях се замислял за това – каза Том. – Това наистина е интересно. И така, какво още мога да направя?

– Добре – каза Главният пожарникар. – Трябва да гасиш всички лампи, които не ти трябват, защото електричеството се произвежда от електроцентрали, а те също отделят парникови газове! Така че преди да тръгнеш сутрин на училище, провери дали си изгасил лампите в спалнята си!

– Обещавам! – каза Том. – А какво друго?

– Можеш да кажеш на вашите да купуват електричество, произведено от вятъра или слънцето... Това наричаме възобновяема енергия, тъй като вятърът ще продължава да си духа, слънцето ще продължава да си грее и енергията няма да свърши. А освен това, вятърът и слънцето не отделят парникови газове!

Внезапно някой се провикна гръмко и прекъсна разговора им:

– ЕТО НИ И НАС!

Беше пожарникарят Макс, следван от Лила. Бяха се върнали невредими от горящата гора! Том и Главният пожарникар се зарадваха, като ги видяха отново. Радостно беше и това, че пожарникарите най-после успяха да надвият огъня с водата от тайния извор.

Лицето на Макс беше изтощено и черно от сажди, а очите – пълни със сълзи. Той каза с дрезгав глас:

– Вижте какво Лила искаше да спася – и показа какво носеше в ръцете си: четири малки лисичета!

Лила потърка муцунката си в Том.

– Значи това си искала да ни кажеш, Лила – каза й той нежно.

Главният пожарникар потупа Том по главата.

– Да, Том, тя искаше да спасим малките й! И благодарение на теб и нея ...

Внезапна светкавица прекъсна думите му.

Беше едно момиче фотограф, а зад него идваше кметът на Мерлин Сити. Кметът пристъпи към Главния пожарникар и му стисна ръката. ЩРАК! Още една снимка.

– Ама че жега е тук! – каза кметът. ЩРАК! Наведе се и вдигна Том. ЩРАК! Кметът избърса потното си чело с носна кърпа. ЩРАК!

– Добра работа – каза кметът. – Благодарение на вас, вашата смелост и усърдие, горският пожар край Мерлин Сити е изгасен! Искам да ви изкажа най-дълбока благодарност и да ви връча тези медали...

ЩРАК!

Лила, Том и Макс – с четирите лисичета в ръце – пристъпиха да поздравят кмета. Том каза:

– Господин кмете, моля вижте тези безпомощни лисичета. Те едва не изгоряха днес... А всичко това е заради климатичната промяна! Мисля, че трябва да връчките тези медали на хората, които полагат усилия да спасят Земята!

ЩРАК! Нова снимка.

– Наистина ли! – каза кметът, доста изненадан – но аз мислех ... имах предвид, просто исках да кажа...

Тогава проговори Главният пожарникар.

– Господин кмете, ние сме пожарникари. Ние просто си вършехме работата. Но виждаме, че Земята се затопля. Днешният горски пожар не беше случаен. Вероятно вина за него носим ние, хората. Климатът се променя!

Казвайки това, Главният пожарникар взе лисичетата на Лила и ги гушна нежно. Бяха толкова сладки! ЩРАК!
Още една снимка.

– Чуйте какво ще ви кажа – обади се Том. – Защо не дадем медалите на всички, които карат колелата си всеки ден; на всички, които използват енергия от вятъра и слънцето; на всички, които не се качват на колите си и вместо това вземат автобуса... Дайте медали на всички, които правят нещо, за да спрат парниковите газове. Тези хора са истинските герои!

Кметът се усмихна на Том.

– Това е страхотна идея – каза той – веднага ще направя нещо по въпроса!

Пожарът беше изгасен. На другата сутрин снимките се появиха по всички вестници в Мерлин Сити. На една снимка – кметът с Главния пожарникар. На друга – усмихнатият Макс, застанал до пожарната кола. На трета – умореният Том. Но любима на всички стана снимката, на която Лила хранеше малките си лисичета. Всички бяха живи и здрави. Но се размина на косъм...

Европейска комисия

АМА ЧЕ ЖЕГА!

Люксембург: Служба за официални публикации на Европейските общности

2008 г. — 20 стр. — 16,2 x 22,9 cm

ISBN 978-92-79-05205-7

